

dette vil være et Fremstridt; men jeg vil tillige ligesaa bestemt erklære, at dette ikke gjælder om mig. Jeg er ingen Tilhænger af Censur, og kan kun tage den som en bitter Nødvendighed; thi for mig er en udbødelig Mennefsjæl noget saa Stort og Bigtigt, at en Ed. Hartkorn mere eller mindre i saa Henseende veier overmaade lidet. Da jeg medvirkede til, at den danske Valglov traadte i Værk, var jeg ingenlunde hildet i den taabelige Illusion, at et Folk, som i Aarhundreder havde været udelukket fra politiske Rettigheder, ved et Tryksslag kunde blive til et fuldkommen modent, politisk dannet Folk og til lutter høihjertede og høifindede Mænd; den Illusion har jeg aldrig haft. Det har vel frembragt enkelte ubehagelige Phænomener; men det har ikke kunnet røkke mig i min Overbeviisning, naar jeg har seet slige Phænomener her i Landet, som kunde bringe den, der ikke var saa gjennemtrængt af den dybe Sandhed, til at vaksle. Dette har jeg ikke gjort; jeg mener, at man maa affee fra slige Phænomener, der kun frembyde sig som rene Tilfældigheder, at man maa husse paa, at en hvilkenfomhelst anden Valglov vil frembringe ligesaa stygge Phænomener, og jeg vil endogsaa sige, at en aristokratisk Valglov kun vil frembringe dem i en endnu mere vederstyggelig Form end den danske. Det maa imidlertid for enhver politisk dannet Mand være en aldeles utvivlsom Sag, som ogsaa har været jevnlig forudsat, at, skulle vi have en Valglov, der skal gives, ikke i 1848, men i 1855, og som skal gjælde ikke blot for Kongeriget Danmark, men for hele det danske Monarchie, da maa der være en Censur deri;

om Tallet skal sættes lidt højere eller lavere, er Noget, hvorom der kan disputeres til Verdens Ende, og hvorom Ingen kan sige, hvad der er det absolut Rette. Dersom jeg havde haft en Stemme med, skulde det være sat meget lavere, og skulde jeg engang faae nogen Stemme i saa Henseende, skal jeg gjøre Mit til, at det kan blive nedsat, men noget Afgjørende kan det aldrig være, og Enhver, der siger, at de ikke høre til Folket, som have en aarlig Indtægt af 1200 Rd., hvilket er Tilfældet, saavel med den ærede Landstingsmand som med mig, tåler Usandhed.

Besvarelse: Den ærede Ordfører har henvendt den største Deel af sit Foredrag til mig. Jeg skal ikke gaae ind paa at oplyse de Feiltagelser, han har gjort sig skyldig i med Hensyn til Opfattelsen af mine Bemærkninger. Dette vilde lede mig for vidt, og jeg troer heller ikke, at det vilde have nogen practisk Betydning eller practisk Nytte, Noget, hvorpaa den ærede Ordfører lægger saa betydelig Vægt. Jeg skal kun, naar han har talt om den provisoriske Valglov, mod hvilken jeg har yttret mig, tillade mig at bemærke, at jeg har udtrykkelig sagt, at der kunde være Anledning til at give en provisorisk Valglov, fordi man derved hurtigere kunde faae et Rigsraad tilstede; men det, jeg har indvendt, var, at denne provisoriske Valglov varede ud over det første Rigsraad, fordi Ministeriet da vilde være istand til at opløse det først sammentrædende Rigsraad og lade et andet vælge ved den bestaaende Valglov; det var Noget, som jeg i det Hele taget ansaae for skadeligt.